

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **C. I. S. S.. B. I. L. d.d.**, so sídlom C., IČO: X., právne zastúpený advokátom JUDr. Ľ. F., so sídlom v B., proti žalovanému: **R., s. r. o.**, H., IČO: X., právne zastúpený advokátom JUDr. M. T. ml., so sídlom v K., **o zaplatenie sumy 20 207,90 Eur s prísl.**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cbm/12/2004 – 132 zo dňa 09. 02. 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cbm/12/2004 – 132 zo dňa 09. 02. 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný j e p o v i n n ý žalobcovi nahradiť trovy v odvolacom konaní vo výške 448,74 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2 Cbm/12/2004 – 132 zo dňa 09. 02. 2010 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 20 207,90 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 20 120 Eur od 28. 08. 2002 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou podanou 10. 12. 2004 požiadal zaviazať žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 20 120 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% p. a. zo sumy 20 120 Eur odo dňa 28. 08. 2002 do zaplataenia a úrok z omeškania vo výške 87,9 eur a nahradiť trovy konania ako právo na zaplataenie ceny tovaru, farby pre cesty s názvom „V.“ v celkovom množstve 21 120 kg, v cene 1 euro/kg, t. j. v celkovej cene 21 021 Eur , vyfakturovanej faktúrou X. zo dňa 30. 05. 2002 so splatnosťou 28. 08. 2002, súčasťou ktorej bol aj dokument popisujúci balenie príslušnej dodávky. Z vykonaného dokazovania konajúci súd zistil, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k dohode podľa akého právneho poriadku sa právny vzťah medzi stranami spravuje. Konštatoval, že má za to, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom z medzinárodného obchodného styku, ktorý je potrebné posúdiť podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, ktorého zmluvným štátom je Slovinsko ako aj Slovenská republika a ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 160/1991 a to s odkazom na časť kapitola I., článok 1, ods. 1 písm. a/, v ktorom sa uvádza, že v tento Dohovor upravuje zmluvy o kúpe tovaru medzi stranami, ktoré majú miesta podnikania rôznych štátoch ak tieto štáty sú zmluvnými štátmi. citoval články Dohovoru 53, 59, 78, 30, 35 ods. 1, 36 ods. 1, 38 ods. 1, 39 ods. 1 a článok 46 ods. 2, 3, z ktorých vyplýva čo môže byť predmetom úpravy Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, povinnosti predávajúceho vrátane povinnosti kupujúceho, spôsob dodania tovaru, platenie kúpnej ceny ako aj práva kupujúceho pri porušení zmluvy predávajúcim. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, nakoľko medzi účastníkmi nebolo sporné, že uzatvorili zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie tovaru – farby v cene 21 120 Eur vrátane atestu, ktorý žalovaný požadoval a ani to, že žalobca dodaním tovaru vystavil faktúru č. X. zo dňa 30. 05. 2002 na sumu 21 120 Eur so splatnosťou 28. 08. 2002 súčasťou, ktorej bol aj dokument popisujúci balenie príslušnej dodávky ako ani to, že žalovaný navyše uvedenú faktúru uhradil len sumou 1 000 Eur, pričom vo zvyšnej časti nesplnil svoju povinnosť zaplatiť za tovar kúpnu cenu v sume 20 120 Eur napriek opakovaným výzvam. Prvostupňový súd za spornú skutočnosť označil, či žalobcom dodaný tovar bol bezvadný, nakoľko žalovaný tvrdil a bránil sa tým, že tovar – farby s názvom „V.“, ktorý bol určený na aplikáciu na vodorovné značenie vykazoval vážne vady, čo však žalobca popiera, a či v dôsledku tvrdených väd tovaru žalovaný uplatnil reklamáciu včas a v súlade s článkom č. 38 ods. 1 Dohovoru, prípadne v zmysle článku 39 ods. 1 Dohovoru. S odkazom na článok č. 38 ods. 1 Dohovoru konštatoval, že povinnosťou kupujúceho je zaradiť prehliadku tovaru v čase podľa okolností najkratšom, z čoho vyplýva nepriamo začiatok lehoty na oznámenie väd tovaru. Za nesporné mal, že tovar bol dodaný dňa

30. 05. 2002, a na základe tvrdenia samého žalovaného, že časť tovaru bola prezretá do troch dní a zvyšok tovaru bola prezretá najneskôr do dvoch týždňov od jeho dodania. Tvrdenie žalovaného, že tovar reklamoval už dňa 02. 06. 2002 označil za nesporné s tvrdením pani B., nakoľko táto skutočnosť z jej tvrdenia potvrdená nebola. Svedkyňa B. poprela, že by akúkoľvek písomnú reklamáciu žalobcovi zaslala a z jej výpovede bolo iba zrejmé, že len z ústnej komunikácie so žalovaným mala informáciu o tom, že tovar reklamoval ale nevedela sa vyjadriť v akom rozsahu, množstve a ani kedy. Za potrebné považoval konajúci súd zdôrazniť, že žalovanému sa v priebehu konania reklamáciu zo dňa 02. 06. 2002 nepodarilo predložiť. Konštatoval, že žalovaný sa dostal do dôkaznej núdze, na základe čoho súdu neostáva nič iné len takúto situáciu zhodnotiť v jeho neprospech. Podanie zo dňa 25. 09. 2002 adresované žalobcovi a podpísané žalovaným označené ako reklamácia s uvedením popisu problému týkajúceho sa časti dodaného tovaru – farby „V.“ konajúci súd označil za také, ktoré nemožno považovať za oznámenie väd predávajúcemu v primeranom čase od zistenia, t. j. pokiaľ ich zistil do dvoch týždňov od dodania tovaru. Vzhľadom na uvedené konajúci súd námietku žalobcu o nedostatku včasnej notifikácii prihliadol, keďže v zmysle článku 39 Dohovoru právo kupujúceho z väd tovaru v takomto prípade zaniká. Za potrebné však považoval konajúci súd zdôrazniť, že pokiaľ by kupujúci oznámil predávajúcemu povahu ním zistených väd v primeranom čase, potom čo ich zistil, alebo mal zistiť zo skutkového stavu vychádzajúc z tvrdení žalovaného nevyplýva, že by preukázal vady dodaného tovaru. Z obsahu ním predloženej reklamácie zo dňa 25. 09. 2002 len vyplýva, že reklamuje materiál „V.“ biela v množstve 6 ton, pričom reklamuje tovar šarže 707849, ktorá nebola predmetom dodávky a z tohto podania ani nevyplýva akým spôsobom požaduje od žalobcu odstránenie vadného tovaru. Napriek tomu, že táto požiadavka sa musí uplatniť podľa článku Dohovoru 39 a článku 46 Dohovoru súčasne s oznámením urobeným podľa článku 39 v primeranom čase. Skutočnosť, že zo strany žalovaného neboli preukázané žiadne vady farby V., preukazoval žalobca aj testami dodaných šarží vykonaných žalobcom, z ktorých vyplýva, že ním dodaná farba spĺňa kvalitatívne parametre pre ňu stanovené. Konajúci súd uviedol, že pokiaľ aj žalovaný v priebehu žalobcom tvrdené skutočnosti namietal, avšak dôkazy svedčiace žalobcom uplatnenému nároku žiadnym spôsobom nevyvrátil, ako aj s prihliadnutím na to, že dodaný tovar zlikvidoval v dôsledku čoho sa dostal do dôkaznej núdze, nakoľko prípadná vadnosť tovaru je za takejto situácie nezistiteľná. Prvostupňový súd s poukazom na vyššie uvedené žalobe vyhovel v celom rozsahu, pričom priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 20 120 Eur odo dňa 28. 08. 2002 vrátane kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 87,9 Eur za obdobie 28. 08. 2002

do 20. 08. 2003, kedy na žalobcom vystavenú faktúru žalovaný uhradil sumu 1 000 Eur, vychádzajúc aj z toho, že v priebehu konania uplatnená výška úroku z omeškania nebola spochybňovaná, navyiac uvedená úroková sadzba neprevyšuje úrok z omeškania, na ktorý žalobcovi vzniklo právo / článok 7 ods. 1 Dohovoru, § 10 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb v znení zmien o medzinárodnom práve súkromnom procesnom /. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu prvostupňový súd označil žalobcom uplatnený nárok za dôvodný, pretože dodaním tovaru žalovanému vznikla povinnosť za tovar zaplatiť, čo sa však nestalo, a preto žalobe vyhovel.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalovaný podaním doručeným súdu 17. 02. 2010 s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p., v ktorom uviedol, že súd v konaní nevykonal dôkazy navrhované žalovaným a dôvod ich nevykonania v rozsudku neodôvodnil. Podľa žalovaného z napadnutého rozsudku nevyplýva ako sa prvostupňový súd vysporiadal s dôkazom predloženým žalobcom vedeným na čísle listu 36 a 37 „Prehľad archivovaných šarží V. zo Slovenska“ Z tohto dôkazu podľa žalovaného vyplýva, že žalobca posudzoval reklamáciu uplatnenú žalovaným už pred definitívnou reklamáciou žalovaného zaslanou dňa 25. 09. 2002, ktorá sa nachádza na čísle listu 59 súdneho spisu. Vzhľadom na túto skutočnosť sa podľa žalovaného konajúci súd nevysporiadal s tvrdením žalovaného, že predložil vady tovaru, u žalobcu uplatnil v reklamacii doručenej žalobcovi bezodkladne po dodaní tovaru. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval na skutočnosť, že v konaní bude potrebné vypočuť svedkov a to p. B., S. a p. K., ktorý zabezpečovali zmluvný vzťah za žalobcu so žalovaným. Prvostupňový súd tento dôkaz v konaní nenariadil a ani ho nevykonal. Podľa žalovaného sa prvostupňový súd nevysporiadal so skutočnosťou uvedenou v žalobe v dôkaze, že „Síce boli trochu rozdelené na povrchu mali 1 – 2 bezfarebné vrstvy spojiva a rozpúšťadla ale bolo ich možné normálne zmiešať, lebo usadenina - spodná vrstva je mäkká, že farba po nanesení je sivá, čo môže byť spôsobené zlou konzistenciou. Podľa žalovaného žalobca sám potvrdil, že ním dodaná farba nevykazovala vymienené vlastnosti žalovaným, o ktorých žalobca vedel už pri dodaní tovaru a pre úplnosť, za nutné považoval uviesť, že žalobca pri posudzovaní reklamácie uplatnenej žalovaným vychádzal z inej farby, ktorú dodal žalovanému ale zo šarží farby, ktoré sa nachádzali u žalobcu, čo znamená, že reklamáciu nemohol riadne posúdiť. S poukazom na ustanovenia čl. 40 Dohovoru o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, podľa žalovaného sa žalobca nemôže v danom prípade dovolávať použitia ustanovení čl. 38, 39, nakoľko z vyššie uvedeného totiž vyplýva, že žalobca posudzovaním šarží, ktoré sa nachádzali priamo u neho

musel vedieť, resp. nevedieť, či žalovanému dodáva farbu, ktorá vykazuje také isté vady ako farba rovnakej šarže. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však podľa žalovaného vyplýva, že prvostupňový súd s poukazom na uvedené ustanovenie Dohovoru a v nadväznosti na predložené dôkazy dostatočne vysporiadal. Podľa žalovaného pani B. na pojednávaní nevyplývala skutočnosť tvrdená v rozsudku, že pani B. tvrdila, že za žalovaného neuplatnila žiadnu reklamáciu a u žalobcu, a žalovaného v reklamačnom konaní nezastupovala. Prvostupňový súd sa s rozporujúcimi skutočnosťami nevysporiadal, na základe čoho žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť.

K odvolaniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca podaním doručeným súdu 08. 03. 2010, v ktorom sa podrobne s namietanými skutočnosťami ohľadne nedostatočne vykonaného dokazovania zaoberal a navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je právne nedôvodné.

Predmetom sporu je právo na zaplatenie sumy 20 207 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% p. a. zo sumy 20 120 Eur odo dňa 28. 08. 2002 do zaplatenia a úrok z omeškania 87,9 Eur titulom práva na zaplatenie ceny za dodaný tovar.

Z predložených dôkazov nie je sporné, že žalobca žalovanému na základe jeho objednávky zo dňa 20. 05. 2002 vrátane jej doplnenia zo dňa 24. 05. 2002 tovar – farby pre cesty s názvom „V.“ v celkovom množstve 21 120 kg v celkovej cene 21 021 Eur dodal. Z predložených dokladov je zrejmé, že na základe tejto dodávky žalobca vystavil pre žalovaného faktúru č. X. zo dňa 30. 05. 2002 na sumu 21 120 Eur so splatnosťou dňa 28. 08. 2002, súčasťou ktorej bol dokument popisujúci balenie príslušnej dodávky. Zrejma je aj skutočnosť, že žalovaný na vyššie uvedenú faktúru uhradil sumu 1 000 Eur. Zvyšok sumy žalovaný odmietol uhradiť z dôvodu, že podľa jeho vyjadrenia dodaný tovar vykazoval vážne vady, neprirodzené vlastnosti spočívajúce v sivých hustých usadeninách predstavujúcich až 70% celkového objemu balenia. Podľa tvrdenia žalovaného vady dodávky reklamoval, na ktorú reklamáciu žalobca nereagoval, a keďže podľa jeho názoru bol tovar absolútne nespôsobilý na konečné využitie pristúpil k jeho uskladneniu a z dôvodu uplynutia expiračnej

doby dodaného tovaru ako aj pasívneho postoja žalobcu k reklamácii pristúpil po uskladnení tovaru s ktorým uskladnením mal vynaložené náklady, k likvidácii tovaru. Z predložených dôkazov ako aj z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom z medzinárodného obchodného styku, ktorý je potrebné posúdiť podľa Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, ktorého zmluvným štátom je Slovinsko ako aj Slovenská republika.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania žalovaného je, či prvostupňový súd dospel k správne právnemu záveru s poukazom na citované články Dohovoru, keď konštatoval, že žalovanému dodaním tovaru vznikla povinnosť za tovar zaplatiť, nakoľko žalovaný neunesol dôkazne bremeno, že dodaný tovar bol vadný. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového súdu, že žalovaný si reklamáciu včas neuplatnil. Stotožnil sa aj s faktom, že navrhnutá a vypočutá svedkyňa p. B. na pojednávaní dňa 09. 10. 2009 jasne existenciu akejkoľvek reklamácie z 02. 06. 2006 poprela. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že toto jej vyjadrenie sa netýkalo vadných a reklamovaných farieb, ktorých zaplataenie je predmetom tohto sporu, odvolací súd označil za právne nedôvodné, nakoľko zo žiadneho dôkazu predloženého žalovaným toto tvrdenie nevyplýva. Podľa odvolacieho súdu ide o tvrdenie žalovaného ničím nepodložené, ktoré nemôže zakladať dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový súd vykonal dostatočne dokazovanie vo veci a opakovane žalovanému dal v konaní možnosť preukázať jeho reklamáciu vadného tovaru, ktorú skutočnosť žalovaný v prvostupňovom konaní a ani v odvolacom žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázal. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že žalovaný žiadny dôkaz o reklamácii dodaného tovaru už zo dňa 02. 06. 2002 nepredložil, a preto prvostupňový súd správne konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na tvrdenie, že vady včas notifikoval. odvolací súd z uvedeného dôvodu zastáva názor, že vzhľadom na preukázaný zánik práv žalovaného z väd tovaru, tvrdenie žalovaného o neumožnení vypočutia navrhovaných svedkov je bezpredmetné a pre výsledok rozhodnutia právne bezvýznamné. Námietku žalovaného ohľadne správnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že konajúci súd neuviedol dôvody, pre ktoré sa s niektorými navrhnutými dôkazmi žalovaným nezaoberal, odvolací súd označil taktiež pre účel posúdenia správnosti napadnutého rozhodnutia za právne irelevantnú, nakoľko v súlade s § 120 ods. 1 O. s. p. je vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, a ktoré dôkazy za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci považuje za potrebné bez toho aby túto skutočnosť v obsahu odôvodnenia

rozhodnutia uvádzal. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, z ktorého nie je zrejmé, že by žalovaný vadnosť dodaného tovaru preukázal. Stotožnil sa aj s vysloveným názorom, že toho času vzhľadom na expiračnú dobu a neexistenciu tovaru už v žiadnom prípade by nebolo možné vadnosť tovaru namietanú žalovaným preukázať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto zisteného a právneho stavu dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie je vecne správne a preto ho podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. spolu s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal trovy za jeden úkon právnej pomoci – vyjadrenie k odvolaniu vo výške 448,74 Eur / spísanie vyjadrenia 370,14 Eur + 6,95 Eur režijný paušál a DPH 71,65 Eur /.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 29. marca 2011

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková